

בש"פ 6769/19 - מהדי אבו אלקיעאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6769/19

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: מהדי אבו אלקיעאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעמ"ת 66745-09-19 שניתנה ביום 10.10.2019 על ידי כבוד השופט א' חזק

בשם המבקש: עו"ד אלעטאונה נאצר

החלטה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה ופגיעה בנסיבות מחמירות, החזקת סכין שלא כדין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והחזקה בסמים לצריכה עצמית. לצד כתב האישום הגישה המשיבה לבית משפט השלום בבאר שבע בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בהחלטה מיום 24.7.2019 קבע בית המשפט (כב' השופטת ז' דולב להמן) כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למבקש ש"אין בהן כל חולשה או כרסום". בית המשפט ציין כי אמנם כתב האישום מתאר כי המתלוננים נדקרו בתוך החנות למרות שבפועל הם נדקרו מחוץ לה, אך קבע כי מדובר בטעות טכנית שאינה פוגמת בעוצמתן של הראיות הלכאוריות. בית המשפט הורה על קבלת תסקיר מעצר. התקבלו שלושה תסקירי מעצר שבמהלכם נבחנו חלופות מעצר שונות לרבות האפשרות

למעצר בפיקוח אלקטרוני, אך לא נמצא כי יש בהן כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמבקש. משכך, ביום 26.9.2019 הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש מאחורי סורג וברח עד תום ההליכים.

2. ערר על החלטה זו נדחה על ידי בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט א' חזק) ביום 10.10.2019. בית המשפט קבע כי הראיות לכאורה לחובת המבקש נמצאות ברף גבוה, וכי העבירות המיוחסות לו מקימות בבירור את חזקת המסוכנות הסטטוטורית. בית המשפט התייחס גם להמלצתו השלילית של שירות המבחן שלא בא בהמלצה על שחרור המבקש לחלופת מעצר, וציין כי סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תיעשה באופן חריג ובהתקיים טעמים כבדי משקל. משכך, לא נמצא מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט השלום.

3. מכאן הבקשה שלפניי. נטען כי הערכאות הקודמות שגו בהחלטותיהן שהורו על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים מאחורי סורג וברח, וכי התעלמו מ"כרסום ממשי" בראיות התביעה. כך, בין היתר, עקב אי דיוקים בעדותם של המתלוננים, הנלמדות הן מסרטונים מזירת הפשע, הן מהעובדה שחלק מהאנשים שעליהם הצביעו המתלוננים כמעורבים באירוע שוחררו זמן קצר לאחר מעצרו. נוסף על כך, המבקש טוען כי יש להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, או לחלופין לבחון פעם נוספת את התאמתה של אחת מחלופת המעצר שהוצעו.

4. לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, על החלטת בית משפט מחוזי בערר על מעצר עד תום ההליכים לא מוקנית זכות לערור, ולשם כך יש לקבל רשות מבית משפט זה (סעיף 53(א1)(1) לחוקסדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). אמתהמידההחלה בהקשר זה היא מצמצמת, ועניינה במקרים המעוררים שאלה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או במקרים אחרים המגלים נסיבות מיוחדות, ובפרט כאשר קמה פגיעה בלתי מידתית בזכות לחירות (בש"פ 873/18 פלוני' מדינת ישראל, פסקה 6 (4.2.2018); בש"פ 856/18 אדריאן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.1.2018); בש"פ 818/18 אמסלם' מדינת ישראל, פסקה 5 (29.1.2018); בש"פ 5732/15 אבשלום לוינ' מדינת ישראל, פסקה 4 (25.8.2015)). הבקשה שלפניי אינה נמנית על מקרים אלה, ודומה שאף המבקש לא טען שכך הדבר. טענות המבקש - לרבות טענותיו המכוונות לקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה - ממוקדות בעניינו הפרטני, ובמסקנות בית המשפט המחוזי על בסיס מכלול הנתונים והשיקולים שנפרשו לפניו, כמפורט לעיל. באלו אין כדי להצדיק בירור נוסף לפני בית משפט זה.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ו בתשרי התש"ף (25.10.2019).

שׁוֹפֵט